

המהמר

מחזה מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

aloni-i@bezeqint.net

טל – 03-5225458

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

הדמויות:

אב	-	עמנואל
אם	-	עיינה
בת	-	יעל
מלווה בריבית	-	ינשוף
עוזר מלווה בריבית	-	גרישה

* הדמות המכונה ינשוף הוא אדם עם איפור קל שמזכיר ינשוף.

* **לגרישה מבטא רוסי כבד.** השגיאות בטקסטים שלו מכוונות.

תמונה 1

המקום: סלון מרוהט בטוב טעם. דלת כניסות ראשית ושני חדרי השינה.
עמנואל נכנס עם זר פרחים ותיק מנהלים. מיד שם את הפרחים באגרסל ובודק את

הופעתו מול המראה שליד הכניסה.
מאוחר יותר נכנסות מהחוץ עיינה ויעל. הן סוחבות שקיות עם מתנות רבות.

עמנואל: (עם כניסתן) יום נישואים שמח... (מגיש לעיינה קופסת מתנה)

עיינה: ואוו, תודה יקירי.
איזו טבעת, בטח עלתה לך הון תועפות... תודה.
היא מאוד יפה ומיוחדת. (מנשקת אותו)

עמנואל: הזמנה מיוחדת לאישה מיוחדת.

עיינה: (מוסרת לו מתנה) זה בשבילך.

עמנואל: ואוו... סט העניבות שחלמתי עליו.

עיינה: תענוב אחת.

עמנואל: עכשיו?

יעל: למה לא?

עיינה: בוא, אני אעזור לך. (עוזרת לו עם העניבה)

יעל: גם לי יש מתנה, לשניכם... אבל, החבאתי אותה.

עיינה: מתנה אחת או שתיים?

יעל: אימא אל תהיי גרידי (Greedy).

עיינה: חכי, תני לסיים עם העניבה.

יעל: אתם צריכים לחפש אותה בכל הבית, ולפי כושר ההבחנה שלכם
אחליט אם לעזור לכם, כמובן אם יתחשק לי, אולי אני אגיד לכם
חם, חם קר, קר... מוכנים? ... צאו!

{עיינה ועמנואל זורמים עם הרעיון של יעל ומתרוצצים בהנאה בכל רחבי הבית,
כמו ילדים. יעל מעודדת אותם ומקפצת בהתלהבות.
לאחר זמן מה צלצול בדלת.
עמנואל ועיינה עוצרים.
יעל רצה לפתוח את הדלת.}

- יעל: אולי אלה השכנים...
(בפתח) שלום. מי אתם?
- גרישה: חברים של אבא.
- ינשוף: (לחברו גרישה) תראה ותלמד באיזו שמחה והכנסת אורחים מקבלים אותנו בישראל.
- יעל: (כמבקשת רשות מאביה) אבא?
- עמנואל: זה בסדר, אלה חברים שלי, תיכנסו. הגעתם בדיוק בזמן.
תכירו זאת עיינה אשתי, וזאת יעל בתי. זה ינשוף וזה גרישה עוזרו.
- ינשוף: אני כועס עליך.
- עמנואל: למה?
- ינשוף: אם היית אומר לנו שאתם חוגגים, היינו מביאים מתנה יפה.
- גרישה: (בהתרגשות) מה חוגגים!?
- יעל: היום חצי יובל לנישואים.
- גרישה: (בדריכות) מי זה יובל!?
- ינשוף: זה לא מי.
- גרישה: מה מי!?
- ינשוף: זה כמה.
- גרישה: (מסמן באצבעותיו) כמה כסף!?
- ינשוף: (בחוסר סבלנות) גרישה, זה לא כמה כסף.
- גרישה: (מתוסכל) זה כמה מה בעזאזל יובל!?
- ינשוף: שנים, גרישה, שנים.
- גרישה: כמה שנים?
- ינשוף: (בשקט לגרישה) לעשרים וחמש שנים קוראים חצי יובל.
- גרישה: למה קוראים זה יובל?

- ינשוף: גרישה, עזוב, אסביר לך במשרד.
- יעל: רוצים להשתתף בחיפוש המתנה שקניתי?
- עמנואל: (בחוסר עניין) לא, יעלי, לא בשבילם הדברים האלה הם...
- ינשוף: ...למה לא?
- גרישה: גרישה אוהב לשחק...
- (מתכונן. בדריכות) מה צריך לעשות, אני עושה מיד!
- יעל: כשאני אתן את האות אתם צריכים לחפש בכל הבית את המתנה שקניתי להוריי.
- גרישה: בכל הבית?
- {עמנואל לא כל כך מרוצה שיחפשו בכל הבית. כולם מתכוננים לזינוק.}
- יעל: כן, בכל הבית. תתכוננו... מוכנים?
- גרישה: (דרוך כמו ילד לקראת זינוק) אני מוכנים.
- יעל: היכון... רוצן!
- {במהלך החיפוש, עמנואל מסתודד עם ינשוף, ומדי פעם הם עושים את עצמם כאילו הם מחפשים. ינשוף מסמן לגרישה היכן לחפש, גרישה מתבלבל, לא יודע היכן לפנות. יעל מרוכזת בעיקר בעיינה שהיא לגמרי מבולבלת ומתרוצצת ללא מטרה}
- יעל: אימא לא שם... יותר... לכיוון... לא שם... איזו כבדה את... שם, שם... לא שם, שם.
- עיינה: איפה שם? שם זה בכול מקום... את משגעת אותי...
- {גרישה, מתחיל את חיפושיו בסלון, כרובוט עם קולות מונוטוניים, ידו האחת מושטת לפנים ומסובב את כף ידו בתנועות סיבוביות, כחיישן.}
- יעל: (לעיינה) קר, קר, קר, חם חם חם...
- גרישה: (מתקרב אל מאחורי גבה של יעל) חם, באמת זה חם חם... אש, אש.
- ינשוף: גרישה, מה אתה עושה?
- גרישה: זה חם, חם...
- ינשוף: תתקרר מיד!

- גרישה: אני מְחַיֵּשׁן.
- ינשוף: תחַיֵּשׁן במקומות אחרים!
- {גרישה נע כרובוט במהירות לעבר התמונה שמונחת על שידה.}
- גרישה: (ליעל) זה-זה תמונה?
- יעל: כן, כל הכבוד.
- גרישה: זה פה בעיניים ולא רואים.
- יעל: (מציגה צילום מודפס של עיינה ועמנואל) הודפס על בד קנבס.
- עיינה: איזה רעיון נפלא, זה נראה ממש כמו ציור. (מנשקת את יעל)
- עמנואל: תודה מתוקה... (מנשק את יעל) כל הכבוד, גרישה.
- {גרישה מתכונן גם לתת נשיקה ליעל. ינשוף עוצר בעדו.}
- ינשוף: גרישה, נְיֵט! (לא!)
- עמנואל: חברים, שבו. (מוזג משקה מבקבוק) נרים כוסית לחיינו.
- ינשוף: (ליעל) אבא שלך סיפר שאת לומדת באוניברסיטה ואת מצטיינת דיקן.
- יעל: כן.
- ינשוף: טוב מאוד, חינוך למצוינות זה חשוב.
- גרישה: גם אני למדתי ברוסיה באקדמית גבוהה, אבל פה כלום.
- {עמנואל מגיש לאורחים. שותים}
- ינשוף: (לעיינה) ואת רואת חשבון, אם אינני טועה.
- עיינה: נכון, אני רואה שעמנואל סיפר לכם הכול עלינו.
- ינשוף: ככה זה בין חברים, יושבים, שותים תה ומספרים.
- גרישה: (לעיינה) תגידי, כמה אפשר לשבת ולראות חשבון?
(צוחק מהבדיחה של עצמו)
יש לכם דירה יפה, כמו היה לי ברוסיה.

- עיינה: ארבעה חדרים.
- גרישה: ארבע חדר?!
יעל: לא כולל סלון.
- גרישה: (מהנהן מהתפעלות. לעיינה) לא כולל בסלון. במוסקבה אני קונה דירה כזה אולי במיליון שקל. כמה שווה דירה כזה באזור זה?
- עיינה: אני לא שמאית.
- גרישה: בישראל כולם שמאים.
- עיינה: יותר משישה מיליון.
- גרישה: בחיי את יש לך את ראש טוב.
(לינשוף) מתאים בעסקים שלנו.
(לעיינה) את יש דיפלומה?
- ינשוף: (מעיף מבט מאיים על גרישה. גרישה משתתק)
את עובדת כעצמאית או בחברה?
- עמנואל: גם וגם... היא עסוקה מעל הראש, אין לה זמן לבית.
- ינשוף: עמנואל, תן כבוד לגברת עכשיו היא בדיאלוג אתי.
- עיינה: כפי שעמנואל אמר, אני עסוקה מאוד.
- גרישה: (לינשוף) מה אתה רוצה לתת עֶבְדָּה של דודה שלי אירנה?
- ינשוף: כן, למה לא? אם הגברת עיינה תסכים, (מסתכל על עמנואל) ועמנואל כמובן צריך לתת את הסכמתו.
- גרישה: אתה מבטיח בדודה שלי מקום זה עֶבְדָּה.
- ינשוף: אבל יש לנו פה אחת מקצועית עם דיפלומה.
- גרישה: (כועס) גם דודה שלי יש דיפלומה ברוסיה, בלאט.
- ינשוף: גרישה, לא להגיד את המילה הזאת ליד גברות!
די! אתה מזמן כבר לא עולה חדש.
- גרישה: סליחה, זה יוצא לבד, זה בטבע שלי מה נשאר מִבְּרוּסְיָה. אם אני לְגִיד בעברית כוס-אמק זה בסדר?

- ינשוף: לא צריך לקלל בכלל!
- עיינה: (לגרישה) מה התפקיד שלך בישראל?
- גרישה: אני משגיח כשרות.
- עיינה: (עיינה לא מבינה) זה לא מסתדר לי.
- גרישה: שהכול בעסק הולך כשר. כמו רבי.
- ינשוף: (לעיינה) אני רוצה להציע לך משהו רציני, אני לא יודע כמה את מרוויחה, ואני מציע לך על בליינד. כמה שאת מרוויחה בחודש, אני משלם שלושים אחוז יותר.
- עיינה: אני חושבת שאני ויעל נצא קצת לטייל, ואתם הגברים תוכלו לדבר בחופשיות.
- ינשוף: ארבעים אחוז!
רוצה יותר?
- גרישה: את מפסידה, זה משכורת גדולה מאוד.
- ינשוף: יש סיכוי שתעברי אלינו לחברה?
- עיינה: אני לא חושבת שזה מתאים לי עכשיו.
- ינשוף: (לעמנואל) תשתדל לשכנע אותה.
- עיינה: רק מתוך סקרנות, במה החברה עוסקת?
- ינשוף: השקעות.
- עיינה: אני אחשוב על זה. זה לא אומר שאני מסכימה, לא סגרנו באילו תנאים.
- עמנואל: תעשי סיבוב ותתייעצי עם יעל. אני עם הג'נטלמנים.
- גרישה: (מעיף מבט לינשוף, מרוצה מהכינוי "ג'נטלמנים". לעיינה.) חמישה רגעים.
- עיינה: תספיקו הכול בחמש דקות?
- גרישה: חמישה דקות רוסיות זה יותר מדי. יש אוויר טוב בחוץ.
- ינשוף: אני ועמנואל סגרנו כבר על הכול, רק סיכום משעמם, וחתימה.

- יעל: אבל זה יום הנשואים של ההורים שלי. למה צריך להפריד ביניהם?
- ינשוף: רק כמה רגעים תהיו בחוץ, טוב מותק? אם אתן רוצות ללכת לחדר, זה גם בסדר, הבחירה בידכן, מה שתחליטו.
- גרישה: (ליעלי) טוב בובל"ה?
- עיינה: (במבט נוקב עליהם) יעלי, בואי נעשה סיבוב.
- {עיינה ויעל יוצאות}
- ינשוף: יש לך חתיכת אישה.
- גרישה: (עם מבטא רוסי) "יא וואראדי" ... פצצה!
- עמנואל: טוב חבר'ה, החוזים של הבית ושל האוטו בתיק.
- עמנואל מביא את התיק ומוציא מתוכו את הניירת.
אור יורד.

תמונה 2

המקום: סלון.

עמנואל מראה להם את שני החוזים חתומים.

ינשוף בודק כל פרט בחוזה.

- עמנואל: זה החוזה של הדירה וזה החוזה השני של האוטו.
- ינשוף: שניהם בבעלותך?
- עמנואל: כן.
- ינשוף: אין לאישה או לבת זכויות על הנכס?
- עמנואל: הבית הוא שלי, קניתי אותו שנים לפני החתונה, ויש הסכם חתום בנינו, אני יכול לעשות בו מה שאני רוצה.
- ינשוף: תן את המחשב שלך אני אעשה לך העברה.
- עמנואל: (מגיש את הלפטופ) שלא יהיה ספק, את החוזים אתם שומרים רק עד שאני מחזיר לכם את הכסף.
- ינשוף: בוודאי, מה נעשה בהם?

גרישה: אחר כך אתה אפשר מנגב תחת!

ינשוף: תקתק פה את מספר החשבון שלך.

{עמנואל מתקתק.}

ינשוף: (מקליד) הנה, אתה רואה? כפי שסיכמנו, ארבעה מילון לדירה פלוס שלושים אלף לאוטו...

עמנואל: סיכמנו על ארבעה וחצי, אתה יודע שהבית שווה יותר משישה מילון.

ינשוף: אבל על האוטו קיבלת מחיר מלא.

גרישה: (מאיים) כדאי אתה לשבת בשקט לפני זה יורד שלוש וחצי מילון.

ינשוף: (לוחץ Enter) עבר... שיהיה בהצלחה.

{לוחצים ידיים, גרישה ממחר גם הוא ללחוץ את ידו של עמנואל.}

עמנואל: אני אחזיר יותר מהר ממה שאתם חושבים. עוד הערב, או מקסימום בעוד יומיים.

גרישה: עם ריבית!

עמנואל: וזו תהיה הפעם האחרונה.

גרישה: אם אתה לא יודע, אתה כבר עמוק בתוך החרא!
אתה יוצא בחוץ, אתה עם ריח לא טוב, כולם בורחים ממך.

עמנואל: זה נכון, אבל אני מרגיש שאני חייב לעצור, זה ההימור האחרון שלי.
זהו, עד כאן, אני כבר לא צעיר, ולא מתרגש כמו פעם, בעיקר מסכומים קטנים. אביא את המכה הגדולה, ואחרי זה, פרישה, גמילה ויציאה לדרך חדשה.

גרישה: אתה צעיר בשביל אתה מפסיק, יש מלא זקנים אצלנו.

ינשוף: אתה יודע שאיכות המשקיעים בישראל נמוכה מאוד, לכן פתחנו אתר חדש. (מוסר לו כרטיס) זה לגדולים בלבד. קיבלנו עליו פידבקים מעולים. עם הסכום שקיבלת עכשיו, אתה נחשב היום בין הגדולים.

גרישה: טייקון כריש.

ינשוף: קדימה עמנואל, האתר מחכה לך.

גרישה: (טופח לעמנואל על השכם) אתה אוהב קזינו, בלאט. (ומיד מתנצל בפני ינשוף על הקללה) אין פה אישה, בת שלו. (לעמנואל) זה בנשמה שלך! בחלום שלך! בדם שלך! בחרא שלך!

ינשוף: גרישה, בוא נלך.
(לעמנואל) אנחנו לשירותך בכל עת שתרצה.

ינשוף וגרישה יוצאים.
לאחר יציאת ינשוף וגרישה, עמנואל מוזג לעצמו משקה חריף תוך עיון בכרטיס שקיבל מינשוף ויושב להמר, מתקתק בהתלהבות.

תמונה 4

לאחר זמן מה, עיינה ויעל נכנסות לבית.

יעל: אבא, איפה האוטו שלך?

עמנואל: (נבהל) מה? מה?

עיינה: למה נבהלת?
תגיד את האמת, מי האנשים האלה?!

עמנואל: חברים לעסקים מהבורסה.

עיינה: אני חוזרת ושואלת שוב, וכדאי לך לומר את האמת! כי אני לא מטומטמת! מי האנשים האלה שלקחו את האוטו שלנו?

{עמנואל שותק.}

יעל: (כנוזפת) אבא?

עמנואל: מה?!

יעל: תענה!

עמנואל: אהה... חברים שמלווים כסף.

עיינה: כמה לווית?

עמנואל: הרבה.

עיינה: מה אחוז הריבית?

{עמנואל שותק}

עיינה: אלה חברים שמלווים כסף בלי ריבית?

עמנואל: משהו כזה.

עיינה: יש דבר כזה? לא ידעתי. אולי גם אני אקח מהם הלוואה.

{עמנואל שותק}

עיינה: תסתכל לי ישר בעיניים!

{עמנואל שותק ולא מסתכל עליה}

עיינה: (בקול) תענה!

עמנואל: (נכנע) הם מהשוק השחור.

יעל: (בשוק) לקחת הלוואה מהשוק השחור?! בשביל מה?

עיינה: (כועסת על עצמה) לעזאזל!!! זה מה שקורה לך?

(ליעל) אבא שלך מהמר!

(הולכת ישר ללפטופ) אני רוצה לדעת מה עשית במחשב.

יעל: (לוחשת לעמנואל כדי שעיינה לא תשמע) אמרת לי שהפסקת!

עיינה: יעלי, בואי מהר ותראי על כמה אבא שלך מהמר.

(מסתכלת המומה במחשב. בכעס) מה הסכום הזה? מאיפה הסכום

העצום הזה? תבטל מיד את ההימור!

עמנואל: את רוצה לבטל את האפשרות שנהיה מיליונרים?!

עיינה: אני לא רוצה להיות מיליונרית! יעלי, תבטלי מהר לפני שזה ייקלט...

מהר! אביך יצא מדעתו.

{יעל ממהרת לבטל.}

עמנואל: יש לי מידע אמין... יעלי אל תבטלי, זה אתר חדש וזו הזדמנות.

יעל: (ממהרת ומצליחה לבטל) זהו, ביטלתי. אבא, מה זה הסכום הזה?!

יש לנו כל כך הרבה כסף?

עמנואל: כן.

עיינה: על סמך מה הלוו לך סכום מטורף כזה?

- עמנואל: (מגמגם) אני-אני-אני...
- עיינה: (בכעס) מה "אני-אני-אני..." מאיפה?
- עמנואל: מינשוף.
- עיינה: (רותחת מזעם) את האמת! על מה חתמת כדי שינשוף יהיה מוכן להעביר לך סכום גרנדיוזי כזה?
- עמנואל: עבור, עבור, עבור...
- עיינה: גם כשאתה מהמר אתה מגמגם? (ממתינה לתשובה) עבור מה?
- עמנואל: הבית.
- עיינה: הבית?
- יעל: רצית לזרוק אותנו לרחוב?!
- עיינה: (מניפה ידיים בזעם) למה?
- עמנואל: (חושב שעיינה מרימה יד כדי להכותו, ומתגונן) רציתי להרוויח כסף ולקנות דירה ליעלי, ולנו בית עם גינה.
- עיינה: ומה חשבת לעצמך? למכור בלי לשאול אותי?
- יעל: (על סף בכי) מה היית עושה אם היית מפסיד?
- עיינה: (צועקת עליו) זה גם הבית שלנו!
- יעל: אני נולדתי כאן.
- עיינה: (מטלטלת אותו) איפה הלב שלך?!
- יעל: (דומעת) אימא, די...!
- עמנואל: הבית רשום רק על שמי.
- עיינה: רק על שמך? (יורקת הצידה) טפו על שמך. אתה לא מתבייש? אתה שומע מה אתה אומר?! מה, אנחנו לא קיימות?! צלצל מיד לינשוף! (בקול) צלצל מיד לינשוף הארוך!
- יעל רצה בבכי לחדרה.

עמנואל רואה את יעל ומחליט לחייג.

עמנואל: (בקול כמעט צרוד) הלו, ינשוף... (מכחכח בגרונו)

עיינה: (חוטפת לעמנואל את הנייד) תשמע ינשוף!...
 כן, זאת אני!... חלה אי-הבנה ואני מבקשת להחזיר לך את הכסף.
 לא, לא זכינו!...
 לא מעניין אותי! זה גם הבית שלנו.
 אתה לא יכול להוציא אותנו מפה!
 רגע, אתה רוצה שאתלונן.
 אני יודעת שאני לא מפחידה אותך.
 גם את האוטו.
(לעמנואל) אתה מכרת להם גם את האוטו?

עמנואל: הייתי חייב.

עיינה: (לינשוף) האוטו במקום הריבית?!... השתג... בסדר... או קיי...
 לעזאזל עם האוטו, תשאיר את האוטו אצלך, ותן את מספר החשבון
 שלך להעברת הכסף חזרה.
 כמה להעביר?
 ארבעה מיליון ושלושים אלף? אני רושמת...
(רושמת) ומה עם החוזה?
 מה איזה חוזה?! של הבית, אני רוצה אותו בחזרה...
 מתי?...
 בסדר, עם שליח. כן, אנחנו מחכים בבית.
 אצלכם מילה זאת מילה, כן?
(סוגרת את הפלאפון. מסתכלת בזעם על עמנואל ומנידה בראשה)

עמנואל: מה?

עיינה: **(לעמנואל) אתה שואל מה?!**
 ארבעה מיליון עבור הבית?
 גם למכור אתה לא יודע?!

עמנואל: הייתי חייב לקחת מקסימום ריסק (Risk). אחרי זה אני הולך לטיפול.

עיינה: היית מוכן לקחת סיכונים כאלה עם תיק הימורים שהוא לא שלך?

עמנואל: דווקא פה הסיכון היה יחסית נמוך.

עיינה: זה התירוץ של כל מהמר. כמה פעמים אמרת את זה לעצמך?

- עמנואל: האתר חדש, וכל אתר חדש רוצה למשוך קליינטים חדשים. לכן הסיכוי להרוויח בהתחלה הוא גדול. זו הדרך שלהם למשוך אנשים.
- עיינה: אתה לא עונה על השאלה - בכסף של מישהו אחר, היית גם משתוללת?
- עמנואל: כן.
- עיינה: אם אתה כזה החלטי, מדוע אתה בהפסדים?
- עמנואל: נכון שהיו כמה מפלות. היו פעמים שכל הכסף נמחק, אבל בסוף הוא חזר.
- עיינה: זהו שבסוף לא חזר! ראיתי את שהחשבון שלך, ריק! אני לא מבינה את המוח המעוות שלך.
- עמנואל: יותר טוב שלא תביני.
- עיינה: בחרת בדרך מצוינת לצבור חובות ולהסתבך עם השוק האפור, הם ישחירו לך את החיים, ולא רק לך, אלא גם לנו! תחשוב על יעלי!
- עמנואל: די! את מלחיצה אותי יותר מדי!
- עיינה: מכרת את הבית לשטן, ואני מלחיצה אותך?! למה אתה לא יכול להפסיק, לעזאזל?!
- עמנואל: (במסכנות) אני לא יודע, אולי הריגוש נובע מהסכומים הגדולים.
- עיינה: מתי התחלת עם ההימורים הכבדים?
- עמנואל: לא זוכר.
- עיינה: אם אתה לא זוכר, סימן שלפני שנים! איך לא ידעתי על זה?
- עמנואל: ידעתי להסתיר.
- עיינה: כל ההשקעות במניות הסולידיות היו שקרים?
- עמנואל: כן.
- עיינה: אם היה לך את השכל לספר לי בזמן, יכולנו למנוע את ההידרדרות.
- עמנואל: לא רציתי שהתנופה שלי תיעצר.

- עיינה: מי עוד יודע מה אתה מסתיר ממני?
יעל ידעה מזה?
- עמנואל: היא... היא... היא כמעט תפסה אותי פעם.
- עיינה: מה זה כמעט? היא ידעה או לא ידעה?
- עמנואל: ידעה.
- עיינה: ממת??
- עמנואל: (לא בטוח) מלפני שבוע?
- עיינה: אתה שואל אותי?
- עמנואל: ידעה-ידעה.
- עיינה: ואתה ביקשת ממנה לא לספר לי?
- עמנואל: כן.
- עיינה: השבעת אותה?
- עמנואל: (בשקט) כן.
- עיינה: ומה הבטחת לה בתמורה?
- עמנואל: הבטחתי לה שאפסיק באותו היום.
- עיינה: והפסקת?
- עמנואל: כן ולא.
- עיינה: כן ולא?...
תרגם!
- עמנואל: הפסקתי לשלושה ימים והתחלתי שוב.
- עיינה: ל-מה?
- {עמנואל שותק}
- עיינה: לעזאזל איתך! תן לי הסבר משכנע, משהו הגיוני!

- עמנואל: (כועס וחסר סבלנות) אין היגיון! חשבתי שזה הסיכוי היחיד שלי לפרנס אתכן בכבוד. רציתי להיות מיליונר ושנוכל לטייל בעולם. את לא מבינה, כשאני זוכה אני מרגיש בלתי מנוצח. אם אפסיק, ארגיש לוזר מוחלט.
- עיינה: ומה היום אתה winner?
- עמנואל: את תראי שאני אפסיק.
- עיינה: הצהרות כאלה נשמעות בוקר וערב מפי מהמרים. הגעת לדרגת מכור שאיבד שליטה. כמה כסף אתה חייב?
- עמנואל: עיינה, די! אני לא יודע בדיוק כמה אני חייב. (לא בטוח בעצמו. שואל) עשרות אלפים?
- עיינה: אתה שוב שואל אותי? אין לך שום אחריות? מה אתה אומר לעצמך כשאתה לבד? לעזאזל עם כולם והעיקר שאתה תמשיך להתעלל בנו?
- עמנואל: כל השנים נהנינו מהכסף.
- עיינה: אם הייתי יודעת, תאמין לי שלא הייתי נוגעת בכסף המזוהם הזה, הייתי עוזבת אותך לבד עם ההימורים.
- עמנואל: כל מה שאני יכול להגיד זה שהדרך היחידה להחזיר את כל החוב היא בעזרת הלואה קצרת מועד. אני בטוח שמזלי ישתנה לטובה. כל מה שאני צריך זה זכייה אחת גדולה.
- עיינה: (נכנסת לדבריו) ממה עשוי הלב שלך?
- עמנואל: מניסיוני, אחרי הפסדים רבים יש תמיד זכייה אחת. אני מרגיש שזה הטיימינג הנכון.
- עיינה: אתה לא פוחד לאבד את מה שאין או שיש כסף שאתה מסתיר ממני?
- עמנואל: תביני שאני נבוך לבקש עזרה. (בביטחון) מעולם לא חשבתי שזה יגיע למצב כזה גרוע. את לא מבינה דבר אחד, אני חייב להחזיר לנו את מה שאיבדנו!

- עיינה: לעולם לא תוכל להחזיר לי את מה שאני איבדתי, את מה שיעלי איבדה. אתה לוזר חסר תקנה. אף אחד עוד לא קם מהקבר!
- עמנואל: מיליונים מהמרים ברחבי העולם.
- עיינה: וכולם מבטיחים את אותה הבטחה, "רק עוד מכה ואני מפסיק".
- {יעל חוזרת.}
- עמנואל: אני מודה. שיקרתי, העלמתי מכן כספים, הייתי כמו גנב שמטשטש את עקבותיו. אני מודה, אני חי בשקר. אבל עכשיו, תני לי הזדמנות להציל את המצב. אני מאמין שיש לי עוד הזדמנות אחת לנצח. אחת!
- עיינה: אתה יודע למה אתה לא מוותר?
- עמנואל: כי זה מרגש?
- עיינה: כי אתה חולה! אתה צריך טיפול אגרסיבי דחוף!
(ליעל) אני מבינה שידעת שאבא שלך מהמר.
- יעל: (לעמנואל) הבטחת לא לגעת בזה יותר.
- עיינה: (לועגת) יש לו שלשול והוא לא יכול להתאפק, הוא מוכן לחרבן עלינו!
- יעל: אימא, לא מתאים לך לדבר כך.
- עיינה: הוא זה שגורם לי ללכלך את הפה.
- יעל: (לעמנואל) מה אתה רוצה עכשיו?
- עיינה: הלוואה קצרת מועד.
- יעל: (בפליאה) ממני?
- עמנואל: מאחת מכן - או משתיכן.
- עיינה: הוא השתגע לגמרי.
- עמנואל: ככל שהלוואה תהיה גדולה יותר, היא תפתור בעיות גדולות יותר.
- עיינה: (ליעל) את רואה? זה בדיוק התנהגות של מכור!
- עמנואל: (בכעס פוקח עיניים לרווחה וכמו מטורף, כולו רועד) את רוצה שאני אמשיך לקחת הלוואות בשוק השחור עד שירצחו אותי?!

- עיינה: (ליעל) את רואה את העיניים האלה? אלה עיניים חולות! אבא שלך חולה מאוד, ומי יודע כמה הלוואות הוא כבר לקח בשוק השחור. הרי אי אפשר להאמין למהמר. בכל יום נושים אחרים יכולים לדפוק לנו בדלת ולאיים. ומי יודע, אולי יום אחד נלך ברחוב, ייתפסו ויאנסו אותנו, בגללו!
- יעל: הבטחת לי שתלך לטיפול.
- עמנואל: זאת תהיה הפעם האחרונה, מבטיח! אחרי זה אני הולך לטיפול! אני מוכן לחתום אתכן על חוזה.
- עיינה: ראינו על איזה חוזים חתמת! (קרובה אליו)
עכשיו תקשיב לי טוב! אתה תמשיך לחיות בתקוות גדולות. אני עוזבת אותך ונמלטת מפה עם יעלי! יעלי, בואי!
- יעל: את מגזימה! אם הוא חולה, כמו שאת טוענת, למה את רוצה לברוח ולהשאיר חולה ללא השגחה?
- עיינה: לסיפור הזה לא יהיה סוף לעולם! ואני לא בנויה לזה נפשית!
- יעל: בואי ניתן לו צ'אנס אחרון.
- עיינה: (מופתעת) צ'אנס?!
יעל: ב-ב-ק-שה.
- עמנואל: רק הזדמנות אחת! מצאתי שיטה בטוחה. זה הזמן שלי לנצח!
- יעל: (בפסקנות) כמה אתה צריך?
- עמנואל: כמה שיותר.
- עיינה: את מעודדת אותו להמשיך?
- עמנואל: (ליעלי) אימא שלך עדה שזאת הפעם האחרונה.
- יעל: (לאמה) לא אכפת להפסיד את כל החסכונות שלי, העיקר שזאת תהיה הפעם האחרונה.
- עמנואל: נשבע.
- עיינה: (מצחקקת בלעג) שבועה של מהמר. אין מהמר שדובר אמת!

{יעל מגישה לעמנואל כרטיס חיוב.
עמנואל חוטף את הכרטיס, ניגש בהתרגשות ובידיים רועדות ללפטופ ומיד
מתחיל להמר. יעל במתח.}

עיינה: הנה את רואה את הידיים הרועדות? אין לזה פתרון קסם.

עמנואל: אולי תהיי בשקט ותתני לי להתרכז?

עיינה: אתה צריך ריכוז? או מזל?

יעל: אימא, די!

עיינה: (בציניות) אה, נזכרתי, גילית שיטה.

יעל: את מפריעה לכסף שלי!

עיינה: אני לא מוכנה להיות שותפה לסיכונים חולניים.
(הולכת ומתיישבת על הספה)

{שתיקה. פעילות קדחתנית במחשב.}

עמנואל: (תוך כדי הימור) יש לי רשימה ארוכה של תירוצים.

יעל: ומהיום תלך לטיפול?

עמנואל: (עונה כדרך אגב) טיפול? ... בטח, בטח... טיפול, יכול, לעזור לי,
למצוא, פתרונות ארוכי טווח... לבעיות שלי.

יעל: על כמה אתה מהמר?

עמנואל: כל הקופה.

יעל: כל המאה וארבעים אלף שלי? אבא, זה כל מה שיש לי.

עמנואל: או הכול, או כלום.

יעל: אולי תעשה חצי-חצי?

עיינה: (בלעג) מה איתך, זה כסף קטן בשבילו.

יעל: (לעמנואל) ככה אם נפסיד אפשר לנסות עוד פעם.

עיינה: (כאילו לעצמה) יופי, חשיבה של מהמרת, הנה גם הבת נכנסה לשוק.

עמנואל: (לעיינה) אל תדאגי, אחזיר את הכול, כפול!

- עיינה: עכשיו אני לא דואגת לכסף, אני דואגת לילדה.
- עמנואל: את דואגת יותר מדי.
- עיינה: עכשיו צריך להתחיל לדאוג מאוד.
- יעל: מה עכשיו?
- עמנואל: מחכים.
- עיינה: (מגחכת, בקול מתנגן) מחכים, מחכים-מחכים, מחכים...
- יעל: אימא, שקט! (מחזיקה את ראשה בשתי ידיה בריכוז) יו, איזה מתח. הלב שלי דופק כאילו עומד להתפוצץ.
- עמנואל: (ליעל) את רואה? זה הריגוש. על זה אני מדבר!
- עיינה: יעל, בואי לכאן!
- יעל: עוד רגע.
- עיינה: תתנתקי משם ובואי נצא ממאורת ההימורים, לפני שזה ישתלט לך על החיים!
- עמנואל: (ליעל בהתרגשות) כשאני מהמר, אני בשליטה.
- יעל: נכון, זה עוצר נשימה!
- עמנואל: כשאני חם, אני יכול להרוויח כסף במהירות ובקלות.
- עיינה: ומה אחרי זה? עוד הימור, ואז... פישש... פוכככ.. התרסקות!
- {פתאום עמנואל קופץ משמחה ומבהיל את עיינה ויעל.}
- עמנואל: יש!!!
- (מסתובב במקום כמו אחוז טירוף) יש! יש!!!
- יעל: (מבולבלת) מה יש? מה קרה?
- עמנואל: זכינו! זכינו!!! אמרתי לכן. אחרי הפסדים רבים בא ניצחון.
- יעל: כמה?
- עמנואל: תכפילי בשבע.

יעל מקפצת בשמחה.

עמנואל מתחיל תנועות של ריקוד ומזמין את עיינה לרקוד.
עיינה קמה, מעיפה לו את היד ועומדת לעזוב את הבית. {

יעל: (קוראת אחריה) אימא, לאן את הולכת? בואי לשמוח איתנו.

{עמנואל מושיט את ידו ליעל ומתחיל להרקיד אותה.}

עיינה: (חוזרת) על מה לשמוח?! תסתכלי עליו ותראי את הגנטיקה רוקדת ומשטה בך.

יעל: אני לא מהמרת.

עיינה: לא, בכלל לא, את רק נותנת לו כסף להמר, מעודדת אותו, רוקדת אתו!

עמנואל: הנה את רואה? הרווחנו.

עיינה: ומה עכשיו?

יעל: (בהתלהבות) נרוויח עוד!

עיינה: זה בדיוק מה שאמרתי לך. בזה הרגע הפכת למהמרת!
(לעמנואל) תמשיך ללמד אותה כמה טריקים.

עמנואל: מספיק, לא עוד.

יעל: למה לא? אפשר להתעשר ככה.

עמנואל: (ליעל) רוצה לשים הכול?

יעל: (בהתלהבות) הכול!?

עמנואל: יעלי, אני מזהיר אותך, זה הכול, או כלום.

יעל: אני הקמע היום, שים הכול!

עיינה: לעזאזל אתכם!

יעל: (לעיינה) את לא צריכה לקחת את זה בצורה כזאת.

עיינה: (באסרטיביות ליעל) אני מציעה לך לצאת עכשיו, או שלא תצאי לעולם.

עמנואל: (ליעל) אימך צודקת. צאי, קפצי החוצה עכשיו...
 התגובה שלך משום מה מזכירה לי עכבר שנתפס במלכודת ולא יכול
 לברוח. (בולע כדור. ליעל) עכשיו ברצינות, את שלך עשית. מה
 שנשאר לך לעשות זה להעביר לחשבון שלי את הרווחים.

{עיינה מתחילה לצאת.}

יעל: (לאבא) איזה כדור לקחת?

עמנואל: כדור.

יעל: איזה כדור?

עמנואל: הרגעה.

עיינה: (חוזרת. ניגשת קרוב אליו. בוחנת אותו) אתה מסומם.
 (מעבירה את אצבעותיה על פניו) את רואה? הוא מורח איפור שלא
 נראה את פניו האמתיות... ראיתי במחסן את כל בקבוקי האלכוהול
 המלאים והריקים שאתה מחביא מתחת לכיור. עד עכשיו נודף ממך
 ריח רע. בכל פעם שרצית לשתות התגנבת לשם.
 (ליעל) היום כבר לא צריך לצאת לקזינו, היום יש לו קזינו בר בית מול
 העיניים, מלאי שלם של משקאות אלכוהוליים במחסן וכדורים.
 (לעמנואל) תראה את קופסת הכדורים, תראה, תראה אם אתה גבר!

יעל: אבא, תראה.

{עמנואל מוסר לעיינה את הכדורים.}

עיינה: את רואה? לא כתוב כלום על הקופסה, זה לא חוקי, כך הוא הולך
 לסיים את חייו ולגרור אותך יחד אתו.

עמנואל: כמה את מעבירה אלי לחשבון?

עיינה: אל תיקחי את הכסף המלוכלך!

יעל: מעבירה לך את הכול, חוץ ממה שהיה שייך לי.

{יעל יושבת ליד המחשב ועושה העברה לחשבון של אביה.}

עמנואל: (לעיינה) דווקא עכשיו כשיש לי סיכוי להחזיר הפסדים אתן יוצאות?
 לפחות שיעל תישאר כקמע.

עיינה: (תוך כדי היא מכה על חזהו באגרופים מספר פעמים) הייתי ממליצה לך לחפש איש מקצוע בתחום בריאות הנפש שילמד אותך איך לשלוט בדחפים שלך.

עמנואל: זה משפר את מצב הרוח.

עיינה: של מי?

עמנואל: שלי!

עיינה: (מתפרצת) ומה עם מצב הרוח שלנו? שנחיה בפנטזיות לזכות בכספים אבודים?

עמנואל: את צודקת, זו פנטזיה שהתרופה שלה היא סבלנות. הסבלנות היא התרופה.

{עיינה בהתקף זעם מתחילה להכות את עמנואל.
יעל מתערבת כדי להפריד.}

עיינה: (תוך כדי המכות) כמה זמן, אתה, חושב, שתוכל לשקר, לחברים שלך, המלווים בריבית, בשוק השחור?!

יעל: אימא די! ... די! ... נו באמת, תפסיקי!

עיינה: בן אלף זונות...

יעל: מה האלימות הזאת? ... די! ...
(חוטפת מכה) איי...

{עיינה מפסיקה להכות. מתנשפת ומסדרת את הופעתה.}

עיינה: אני מצטערת, הפכת אותי לחייה. (ליעל) את בסדר?

יעל: להרים יד על אדם מובס?

עיינה: שמביס אותנו. בוא ואגלה לך מה אני מריחה ממך. כל הזמן מפסידים! גם המטומטם הגדול ביותר יודע שנותנים לך להרוויח בהתחלה כדי לשאוב אותך פנימה, וכמו עלוקות מוצצים לך את הדם. עם כל הניסיון שיש לך איתם, לא הבנת את זה כבר? ... הם מחבקים אותך כל כך חזק שנדמה לך שהם אוהבים אותך. כמו נחשי פיתון לופתים אותך, ובסוף מרוב אהבה הם בולעים אותך... עכשיו לפחות אני יודעת את הסיבה.

- יעל: (לעמנואל) לא נמאס לך? שים נקודה, פסיק, משהו. אני מתחננת.
 עמנואל: אני רוצה. כנראה שאני לא יכול להפסיק.
- יעל: תלחץ קצת על הבלמים, לא יזיק לך... טיפול מעמיק ורציני יאפשר לך לצאת מזה.
- עמנואל: אני נמשך לקזינו כמו פרפר לאש... למה? אין לי הסבר.
- עיינה: ספר איך בזבזת את כל המשכורות שלי והשתמשת בכרטיסי האשראי שלי, גם לאחר שלא היה לי יותר כסף בבנק. הכנסת אותי לאוברדרפט. מילים לא יכולות לתאר עד כמה אתה מאכזב, ואני מטומטמת!
- עמנואל: תקבלי בונוס על כל מה שלקחתי ממך.
- עיינה: (מסמנת על ליבה) אמרתי לך כבר, אתה לעולם לא תוכל להחזיר את מה שלקחת ממני.

{מוזג לעצמו אלכוהול.}

- יעל: (מתאפקת שלא לבכות) אתה לא יכול להילחם במחלה הזו לבד, בדיוק כפי שאתה לא יכול להילחם במחלות חמורות אחרות לבד. בחיים לא האמנתי שאתה, אבא שלי, תסתיר ממני דברים, ומסתבר שאתה אלוף בהסתרת הזהות שלך... אבא, עצור ותתחיל מחדש. מה שאיבדת נעלם.
- עמנואל:: (שותה ומדבר). כן, הייתי בחור נורמלי, זורם, מצחיק, ציני, בדרן שיוצא עם חברים, ולאט לאט הכסף הפך לשטן שלי, בכל פעם שהיה לי כסף, רציתי לזרוק אותו לכל הרוחות. וכאשר הוא נעלם התחלתי לחוש ייסורי-מצפון על מה שעשיתי, מה הייתי יכול לעשות בכסף שאבד... (מוציא מכיסו חבילת כרטיסי אשראי ופורש על השולחן) כרטיסי האשראי שלי היו מסודרים כמו קלפים על השולחן, ולפי גובה הסכומים... (שותה וויסקי) השליטה שלי באתרי ההימורים הייתה מוחלטת.
- יעל: כמה פעמים כשאימא הייתה בעבודה, הגיעו אלינו חברים שלך, מוזרים כאלה, אבל התנהגו רגיל, התבדחו, צחקו. שום דבר לא עורר חשד. עכשיו אני מבינה שהם היו נושים.

עמנואל: כשמדובר בכסף גדול יש לי ביטחון, פיצחתי את הקוד... אבל לבסוף הם הבינו שיש כאן נקודת תורפה ושינו את השיטה. עכשיו תמיד הקופה מנצחת. כל יום אתה משקר ואומר לעצמך; "מחר אני אפסיק" (עומד לשתות ומגלה שנגמר לו המשקה. הולך לבקבוק למזוג עוד)

עיינה: (ליעל) פעם הוא סיפר לי בדרמטיות, שגילו אצלו סרטן, ואני המטומטמת האמנתי לו וריחמתי עליו. נתתי לו מיד את כל הכסף שהיה לי, האמנתי שהוא הולך למות, אמרתי לעצמי, אם הוא אוהב מניות, אני אתן לו את מה שהוא הכי אוהב, חשבתי לעצמי לפחות שימות עם ריגושים...

עמנואל: וכן, אז התחיל רצף של ניצחונות. התלהבתי ופתאום התחיל גל של הפסדים. נתפסתי במלכודת ולא יכולתי להשתחרר. חבל שאין משחק שיכול להחזיר את הזמן אחורה.

עיינה: (לוקחת את בקבוק המשקה) למה אתה מתקמצן לשתות מהכוס, קח את הבקבוק ותשתה ממנו...
(מתחילה לשפוך לגרובו את הוויסקי) קח, תשתה הכול...

{עמנואל לא מספיק לשתות, והמשקה נשפך על בגדיו.}

יעל: אימא דיייל!
תפסיקי להתעלל בו! ככה לא פותרים שום דבר.

עיינה: רק ככה!
דפיקות בדלת. פאזזה.

תמונה 5

ינשוף וגרישה נכנסים.

ינשוף: (לגרישה) ריח חריף של וויסקי, זה סימן טוב. אתם חוגגים עד עכשיו?

גרישה: כמו ברוסיה. איפה יש וודקה, יש בית שמח.

ינשוף: (רומז לגרישה להירגע) גרישה?

עיינה: (בשקט ליעל) הנה, את רואה, השוק השחור הגיע. השטן ועוזרו! הם הולכים בכל העיר ומחלקים כספים בבתים, ואז הם מופיעים פתאום.

- ינשוף: (מתקרב באיטיות לעיינה. לעמנואל) יש לך אישה אמיצה.
- גרישה: (בלהט מה) אני אוהב זה ככה אישה על אש!
- עמנואל: עיינה, יעלי, תצאו רגע לסיבוב.
- עיינה: (לינשוף) את החוזים.
- ינשוף: חוזה אחד. של האוטו, נשאר אצלי.
- (בוחר את עיינה מקרוב. מושיט את החוזה, ומחייך) בבקשה.
- גרישה: סְחָתִין ינשוף, עשית עכשיו מבט כמו קלינט איסטווד.
- עיינה: אנחנו לא יוצאות!
- ינשוף: שמעת גרישה?
- גרישה: בוז'י מוי (Божье мой . אלוהים אדירים) אני אוהב אישה ככה. עומדת ככה כמו נשר.
- (פונה לאלוהים) למה אין אני לי אישה כמו זאתי? למה יש לי בבית אישה רק אוכלת ומפליצה כל היום?
- עיינה: צאו מהבית שלי!
- גרישה: זה בית של עמנואל. את ובת כדאי לצאת עכשיו בחוצה.
- עיינה: לא יוצאת! מה תעשו לי? תירו בי?!
- ינשוף: גרישה, תגיד לה מה עוד אפשר לעשות.
- {גרישה מתקרב לעיינה.}
- עיינה: אל תתקרב יותר!
- גרישה: (עוצר) גברת עמנואל, את יש ביצים גדול יותר מבעל עמנואל... את יודעת, יש דברים יותר יפים אחרים שאפשר אני ואת לעשות.

הסצנה הבאה מתרחשת בשלושה מוקדים סימולטנית.

- מוקד 1 - עמנואל קורא לעיינה ומסמן לה לבוא אתו הצידה.
- מוקד 2 - גרישה מתקרב ליעל ומנסה להרשים אותה בהקפצת שרירי זרועו.
- מוקד 3 - ינשוף לבדו במרכז עומד ומסובב רק את ראשו ימינה ושמאלה, בזווית של מאה ושמונים מעלות. משקיף עליהם כמו ינשוף.

(מוקד 1)

עמנואל: אין לכן מה לדאוג, אנחנו צריכים לדבר לסגור קצוות, אתן יכולות לחזור בעוד כחצי שעה. צאו ותנו לנו להמשיך בעסקים.

עיינה: ואני מציעה לך ללכת לעשות עסקים בבית קפה!

עמנואל: (בכעס מאופק לעיינה) גם שם כבר לא בטוח! צאו מיד! לפני שיהיה מאוחר. אני יודע איך להסתדר איתם!

(מוקד 2)

גרישה: (ליעל) אנחנו נותנים שירות עד לבית, ככה נותנים פוש מהר לעסקים.

(יעל מפנה גב לגרישה)

גרישה: (נעלב) או, את לא מדברת איתי? למה, חמודה? ברוגז? אני לא זקן?

{גרישה חושף זרוע ומקפיץ את שריריו. הוא רואה שזה לא עוזר, ומחכה עד שיעל תציץ אליו. אז הוא עושה לה עיניים ומקפיץ את הגבות.}

(מוקד 1)

עיינה: אני לא אוהבת את השקט הנפשי של ינשוף! תראה אותו.

עמנואל: אני שמח שאת דואגת, אבל אין לך מה לדאוג. העקשנות שלך מוגזמת והיא רק תחמיר את המצב, איתם זה לא הולך בכוח, כוח של אישה יביא לאלומות. זאת לא הפעם הראשונה שאני נמצא במצב מלחיץ, ותמיד אני מוצא דרך ערמומית לצאת.

(מוקד 2)

גרישה: (ליעל) בובה של אבא, יש חיוך גדול בשביל גרישה? ... קטן?

יעל: אתה לא תפגע באבא שלי, נכון?

גרישה: (עושה שריר) מילה של גבר גבר. גרישה מרגיש רגיש.

(מוקד 1)

עמנואל: יכולנו כבר לסיים.

עיינה: זה מה שאתה רוצה? שאני לא אהיה בבית שלי?!

עמנואל: אני מתחנן בפניך ומבקש, צאו!

{כאן מסתיימים המקודים הסימולטניים.}

ינשוף: גרישה.

גרישה: כן בוס.

ינשוף: שים מוזיקה שאני אוהב.

{גרישה מפעיל מהפלאפון, מוזיקה רוסית.}

גרישה: (ליעל) את מכירה זה מוסיקה?

יעל: לא רוצה להכיר.

גרישה: אני ניגנתי זה ברוסיה, בקונצרט, באקדמיה.

עיינה: (לגרישה) למה באת לארץ?

גרישה: אני באת בשביל אני גאוה בישראל, אני פטריוט ציוני.

עיינה: אנחנו נהיה בחדר שלנו! יעלי, בואי נלך לחדר.

יעל: אבא, אתה תהיה בסדר?

ינשוף: לא צריך לדאוג, עמנואל הוא בן משפחה שלנו. את צודקת, לא צריך לעשות סיבוב בחוץ ולא צריך להתחבא על יד הבית, אתן תהיו בחדר ולא תפריעו, נכון? ...
(לגרישה) לך לבדוק אם יש בחדר טלפון.

{גרישה מציית מיד. עוצר את המוזיקה ויוצא לחדר.}

ינשוף: עכשיו, מסרו לי את הפלאפונים.
תקבלו אותם בחזרה.

{עמנואל מסמן שאין לו. עיינה ויעל מסתכלות על עמנואל והוא מסמן להן לציית.
ינשוף אוסף את הפלאפונים.}

גרישה: (חוזר עם טלפון ביתי וידית של חלון) היה טלפון, (בלחש לינשוף) אני שברת ידית בחלון לא לצעוק עזרה. עכשיו נקי.

{ינשוף מסמן להן ללכת לחדר}

גרישה: (לעיינה ויעל) אם אחד מאתם לצעוק שמה בפנים בחלון, אני נותן בוקס בעמנואל, פה במצח, מוח מתפוצץ פו-ככ... ככה אני אומר לא כדאי אתם עושה קונצים עם גרישה! גרישה בריון אין רחמים.

עמנואל: (מלווה אותן לחדר ולוחש להן) תנעלו את הדלת מבפנים ליתר ביטחון, ואל תפתחו בשום פנים ואופן!

עיינה: תבטיח שאם יקרה משהו אתה תצעק.

עמנואל: תעשו מה שהם אומרים.. אם נתנהג כפי שהם רוצים, בלי לסרב, אז אין ממה לחשוש.

עיינה: ואם יבואו לפרוץ את הדלת?

עמנואל: תשברו את זכוכית החלון... ותברחו משם.

{עיינה ויעל הולכות לחדר ונועלות מאחוריהן.}

עמנואל: (מנסה להסיח את דעתם של ינשוף וגרישה) אתם שומעים?... שכחתי לספר לכם. לפני שנה אחותי שילמה את החובות שלי. כתוצאה מכך שילמה בנשואיה. התגרשה. מאז היא לא מדברת איתי. בסופו של דבר ידעתי שאין אופציה מלבד לאסור על עצמי להיכנס לקזינו, ואת הדבר הזה עשיתי במשך חצי שנה. עכשיו אני מוכן נפשית להפסיק לתמיד!

{ינשוף צוחק, גרישה מצטרף לצחוק.}

ינשוף: לתמיד... חחח...

גרישה: למה להפסיק דווקא עכשיו?

עמנואל: אני עייף!

ינשוף וגרישה: (לועגים לעמנואל) הוא עייף.

ינשוף: נכון, היום אתה עייף, מחר אתה רעב.

גרישה: חבל שזה לקח הרבה זמן, והרבה כסף הלך בעזאזל.

{ינשוף מסמן לגרישה לשים מוזיקה ולצאת. גרישה שם מוזיקה וממהר לצאת החוצה. על רקע המוזיקה שמתנגנת.}

עמנואל: (עיניו מתרוצצות לעבר גרישה וינשוף. תוך כדי חיוך מאולץ) פעם הייתי מהמר על איזו פרסומת תעלה קודם על המסך... חחח... ו... בשביל להירגע הייתי צופה קצת בתוכניות בטלוויזיה, ומסתבר שגם זה היה חסר טעם. רכשתי תוכנה לחסימת אתרי הימורים, אבל אחרי יומיים, פתחתי את המחשב, שחררתי את החסימה והתחלתי שוב.

ינשוף: אני באמת מצטער בשבילך. איך אתה מעדיף לסיים?

עמנואל: (באומללות) תאמין לי, אני שונא את מה שאני עושה, אני שונא לשקר לכולם. שונא את עצמי... לא יכול לישון, לא יכול לאכול ברוגע. האוכל נתקע לי פה בקיבה העליונה, כאבים בלילות, צרבות, לא ישן טוב. עברתי גיהינום. עכשיו אני מודע יותר מתמיד למה שאני.

ינשוף: (בציניות, עם היד על הלב) הסיפורים שלך קורעים לי את הלב, אני מרגיש את הכאב שלך, כמו שאני מרגיש כאב של אח, אני כל כך מצטער שעברת את הסבל הזה, דברים כאלה שוברים אותי. אני מרגיש את התסכולים שלך.

עמנואל: ההימורים כל כך טבועים בי שאני... אני לא יודע איך להתמודד עם חיי היומיום בלעדיהם.

ינשוף: (נכנס לדבריו) שכחת מה זה להיות נורמלי!

עמנואל: בדיוק! אבל, אני מרגיש כמו חלאה, אני מרגיש שאני לא ראוי לאהבה של המשפחה והחברים שלי, אני מרגיש כמו... (מחפש את המילים) כמו...

ינשוף: (משלים בציניות) כמו סמרטוט, וכל פעם שאתה מתחיל להרגיש מדוכא, מתעוררים אצלך רגשות אשם...

עמנואל: ובשביל מה?!... אני שמח שאתה מבין אותי.

{גרישה נכנס עם תרמיל קטן. ישוב על כיסא גלגלים ומתחיל לעשות סיבובים. עמנואל מפוחד, עוקב אחרי גרישה ומרוכז בו כל העת. מדי פעם גרישה נעלם לאחד החדרים הפתוחים וחוזר עם ערמת תכשיטים שהוא מכניס לתיק.}

ינשוף: גרישה, בוא... תן לאדון פתטי את כיסא הכבוד.

גרישה: זה כיסא של מלך, כבוד גדול. בבקשה אדוני המלך. שב!

{עמנואל יושב על כיסא הגלגלים, ללא התנגדות.}

גרישה: תחשוב אתה עכשיו בקזינו, אנחנו נותנים לך להרגיש מיוחד. כולם לברך אותך.

(משחק מארח) "שלום אדוני"...

(מחכה לתגובה)

תגיד שלום אמרתי!

עמנואל: שלום.

גרישה: "בבקשה מניו (menu) אדון עמנואל..." תגיד תודה בלאט!

- עמנואל: תודה בלאט.
- גרישה: (בכעס) אתה לא אומר בלאט! בלאט זה של אני! (ממשיך במשחק)
אתה רואה עכשיו כולם יודעים מי אתה. אתה מרגיש כמו מלך
בארמון פוטין. אתה לא מקבל כזה אהבה באף מקום.
- ינשוף: (מתמתח) עמנואל, אתה יודע כמה אתה חייב לנו?
- עמנואל: הרווחתי אצלכם סכום לא קטן, קחו הכול, הכול. רק תעזבו אותי ואת
המשפחה שלי בשקט.
- {גרישה מגיש לעמנואל את הלפטופ.}
- ינשוף: (לגרישה) אתה רואה, גרישה, שזה יותר קל ממה שחשבת?
- גרישה: יש שכל בבנאדם... למה לקבל מכות ואחר כך לתת כסף? אפשר
לתת כסף ואין מכות.
(מגיש לעמנואל את המחשב) בבקשה, אדוני המלך.
- {עמנואל מתקתק במחשב במיומנות.}
- עיינה: (מהחדר בקול) עמנואל אתה בסדר?
- עמנואל: (תוך כדי העברת הכספים בלפטופ. בקול) מצוין.
- עיינה: למה שקט אצלכם?
- עמנואל: אל תדאגו... הם תיכף הולכים...
- גרישה: איזה אישה, איזה אישה... בלאט... (לכיוון הדלת הנעולה) בובה של
גרישה, בבקשה לא מפריע בחשבון. יש יכול להיות עושה טעות.
- עמנואל: (מסיים לעשות את ההעברה) העברתי לך את כל מה שהיה לי.
- ינשוף: ועכשיו, מהו החוב שלנו?
- עמנואל: (מופתע) חוב?
- גרישה: (קרוב לאוזן של עמנואל) כן! החוב! כמה?
- עמנואל: (נדהם ומפוחד) איזה חוב?
- גרישה: מר ינשוף הוא לשאול כמה, תגיד אתה כמה!

- עמנואל: כמה?
- גרישה: תגיד אתה כמה בלאט!
- עמנואל: לא יודע כמה. מאה אלף?
- ינשוף: (מצקצק לשלילה) צוצוצוצו...
- עמנואל: מאתיים אלף?
- ינשוף: (מצקצק לשלילה) צוצוצוצו...
- עמנואל: מיליון?
- ינשוף: (מצקצק לשלילה) צוצוצוצו...
- עמנואל: שלושה?
- ינשוף: (מצקצק לשלילה) צוצוצוצו...
- גרישה: כל חיים שלך אתה מגזים.
- עמנואל: (כמו נזכר) אה, אגב, האתר החדש שלכם, מרשים.
- ינשוף: אני יודע, אמרתי לך. (מסמן לגרישה)
- גרישה: (לעמנואל. מזהיר) עכשיו אתה אומר מפסיק מהמר, נכון?
- עמנואל: (בשקט, כמסכן) אין ברירה.
- גרישה: עכשיו בגלל אתה מפסיק קזינו שלנו, אני לתת לך בוקס חזק פה בברך, אולי אני שובר לך עצם, אתה הולך בבית חולים, הם מתקנים זה בניתוח פלטינה. זה תלוי כמה עצם שלך חזק... אם אתה לצעוק (לוחש לעמנואל באוזן) אני מזיין בת שלך יעלי, קורע בתולין שלה חזק! וינשוף מזיין אישה עיינה מול עיניים שלך בתחת!... יסנה? (ברור?)
- עמנואל מהנהן.
- גרישה מכה באגרופו בחוזקה על ברכו של עמנואל. עמנואל מתייסר מכאבים בשקט.
- ינשוף: אני אגיד לך מה אתה צריך לעשות בשביל למחוק את החוב שלך.
- עמנואל: (עם כאבים) מה שתרצו.
- גרישה: אני רוצה בת שלו.

- ינשוף: גרישה, אמרתי לא מתעסקים עם ילדים! יש כבוד!
- גרישה: היא לא ילדה, היא אישה, בלאט!
- ינשוף: (כועס) אבל היא הילדה שלו!
- עמנואל: נכון, הילדה היחידה שיש לי.
- ינשוף: מה אנחנו עושים, גרישה?
- גרישה: (מרוצה) לוקחים אישה שלו.
- ינשוף: יפה גרישה!
- עמנואל: תהרגו אותי קודם.
- ינשוף: אנחנו נמחק לך את כל החוב.
- עמנואל: לסחור באשתי? אתם השתגעתם? איפה אנחנו חיים?!
- ינשוף: תקבל מיליון שקל בונוס להימורים. איך אני בשבילך?
- גרישה: (לינשוף) תיקח אישה שלי ואתה נותן לי חמישים אלף אני מספיק.
- ינשוף: הנה אתה רואה, יש מתנדב.
- עמנואל: אז תיקח את אשתו.
- גרישה: (מתעצבן על עמנואל) אתה מוכר אישה שלי?! אההה!
(מכה באגרופו לברך השנייה, וממהר לחסום לו את הפה)
- ינשוף: אתה באמת רוצה להפסיק להמר?
- עמנואל: כן.
- גרישה: כן? ומי נותן מפרנס את אנחנו? בלאט!...
(כאן באה סדרה של קללות ברוסית. ואחר כך מצטדק בפני ינשוף)
בחורות עכשיו לא לשמוע זה קללות.
- ינשוף: (מביא כיסא ומתיישב ליד עמנואל. מדבר בשקט מאיים)
רוצה עצה?...
- אני חושב שאתה צריך להעביר את השליטה בחשבון הבנק שלך, את כל כרטיסי האשראי, אפילו את המזומן, לבת שלך, כך יהיה לך קל לדעת שלא תתפתה להימורים...

(עף על עצמו) איך, איך, איך אני מריח בחושים שלי שהבת שלך דומה לך, כל עוד יש לה כסף היא תתפתה, וזה בתנאי שתעודד אותה כמו שצריך, במקצועיות, תהיה המנטור שלה. כך תהיה לך שליטה עקיפה על הכספים, ויהיה דור המשך.

עמנואל: יותר טוב שתהרגו אותי... גרישה, בוא, תמשיך להכות באגרופי הברזל שלך... בוא, בין כה וכה אני כבר לא מרגיש את הרגליים... (צוחק מאולץ) פעם היינו הולכים לקונצרטים, יוצאים לארוחות ערב ואחר כך היינו משחקים ברולטה על סכומים קטנים... זו הייתה התקופה הטובה ביותר בחיי... בוא, תכה חזק, אני כבר לא אצא שוב עם המשפחה פעמיים שלוש פעמים בשנה לטיול בשביל הכיף... היום אני אתכם, עם השטן ועוזרו.

{גרישה מכה בחוזקה על ברכיו של עמנואל.}

עמנואל: (באקסטזה) תכה, גרישה, תכה, הפכת אותי לשק חבטות. ברוסיה היית מוזיקאי מתאגרף?

גרישה: (מפסיק להכות) אני היית בהכול.

ינשוף: (מתקרב לאוזנו של עמנואל) נלכדת כל כך חזק, כמו חתול שמכניס את הראש לקופסת שימורים כדי להוציא שאריות אוכל ובסוף הראש נתפס בתוך הקופסה והוא לא מסוגל להוציא אותו עד שהוא מת. לא תוכל לברוח ואף אחד לא יכול לשחרר אותך

{גרישה מהדק את העניבה שעל צווארו של עמנואל. עניבת יום הנשואים.}

ינשוף: תחזיר לנו את החוב מיד.

עמנואל: תגיד, כמה אני חייב בכלל?

ינשוף: עכשיו אתה כבר לא חייב לנו... (צוחק. גרישה מצטרף לצחוק)

עמנואל: בשביל כלום הפכתם אותי לנכה?

ינשוף: אתה היית נכה כל החיים שלך. כלום היית וכלום נשאר.

עמנואל: למה לא אמרת לי מההתחלה שאני לא חייב...

גרישה: אתה קיבלת בוקסים בונוס במתנה בשביל אמרת שאתה פורש. עכשיו אתה לא שווה לנו כלום! אתה ככה משאיר בת שלך, אישה שלך, ברחוב בלי בית, בלי זכויות, זה כמו זונה ברחוב! סוויניג'ה (חזיר)

גרישה מחזיק את העניבות ומתחיל ללפף אותן סביב כף ידו.
עמנואל מתחיל לכחכח.

ינשוף מסמן לגרישה לשחרר ולסובב את הכיסא הגלגלים.
ינשוף וגרישה מתחילים לסובב את הכיסא ולהכות את עמנואל באכזריות.

עמנואל: (תוך כדי המכות שהוא מקבל) תהרגו אותי... תהרגו... אני לא שווה
כלום... חזק... יותר חזק... זה לא מספיק... חזק... חזק...!
(צחוק מהול בבכי) קדימה נקבות...

גרישה: בוס. זה בנאדם משוגע!

{עמנואל חבול כולו, דם נוזל מעינו ומפיו.
בסיום המכות ינשוף מסמן לגרישה ללכת לחדר.}

גרישה: (מול פרצופו של עמנואל) עכשיו אני מביא אישה שלך בשביל בוס
בשביל לעשות (בתנועת זיון) כמו בנאדם ואתה לראות זה. אני
קורע בת שלך בחדר מיטה זוגית...

{עמנואל, בשארית כוחותיו מנסה לקרוא לעזרה ולא מצליח.}

עמנואל: (המילים יוצאות לו בקושי) ני-סיתי להת-עלם... מהאור ה-אדום שנד-
לק לפני...

גרישה הולך לחדר הנשים.

עמנואל בקושי מצליח לקחת את קופסת הכדורים וזורק לעבר דלת החדר בו
נמצאות יעל ועיינה.

גרישה: (בחדר. בקול) את תחכי במיטה אני תיכף בא.

גרישה יוצא רק עם עיינה כשהוא אוחז חזק בזרועה ודוחף אותה לעבר ינשוף.
ינשוף מצמיד אותה אליו.

גרישה: עכשיו אני הולך לבובה שלכם...

{גרישה הולך לחדר ומיד יוצא עם ידיים מעלה, כשיעל מאיימת עליו באקדח.}

גריש: בוס תראה אותה...

ינשוף: (דוחף את עיינה הצידה ותקרב ליעל) ילדה, זה לא צעצוע.

עמנואל: (במאמץ רב) יע-ליי לא!!!...

{יעל יורה בינשוף ומיד בגרישה, הורגת אותם}

עמנואל: תז-מי-נו אמבו-לנס... מהר...

{יעל רצה לאביה.}

עמנואל: אל תפחדו...
איך ידעת על האקדח?

{יעל שותקת}

עיינה: (בינתיים רצה לפלאפון להזעיק אמבולנס)
כן, מהר... רחוב אלדד הדני...

{לאחר שעיינה מסיימת, מביטה בעמנואל וחוסמת את פיה כדי לא לצעוק.}

עמנואל: הייתי מוכן שנהיה חסרי בית, טירוף... יום אחד נסעתי לדרום, איחרתי לפגישת מנהלים, בדרך עיניי קלטו צב הפוך בשדה, עצרתי את הרכב ורצתי אליו. הקדים אותי צב אחר, חברו, שהתחיל לדחוף כדי להפוך את חברו, לא וויתר, ניסה מכול הכיוונים ובסוף הוא הצליח להציל אותו. נדהמתי מהמחזה שנגלה לפני והרגשתי שאני אפס. יקירי מנסים בכל כוחם לעזור לי, ואני סירבתי.

מרחוק נשמעת סירנת אמבולנס.
אור יורד.

סוף